Dosarul nr.21rji-164/26 Judecătoria Chișinău (sediul Ciocana)
1-25147679-02-21rji-18022026 Judecător: Ana BOLOGAN

D E C I Z I E
în numele Legii

12 octombrie 2026 **mun. Chișinău**

COLEGIUL PENAL AL CURȚII DE APEL CENTRU
Având în componența sa:
Președintele ședinței: Eugeniu BEȘELEA
Judecători: Andrei CAZACICOV și Vitalie BUDECI

a examinat în ordine de recurs, fără prezența părților, recursul declarat de avocatul Vasile BOBEICĂ în interesele condamnatului TALPĂ Ion *****împotriva Încheierii Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana) nr. 21ji-2349/2025 din 17 decembrie 2025, prin care a fost respinsă cererea avocatului BOBEICĂ Vasile privind liberarea condamnatului TALPĂ Ion *****de la executarea pedepsei penale, în legătură cu expirarea termenului de prescripție a executării pedepsei penale, în temeiul art.97 alin.(1) lit.b) Cod penal.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:
în procedura instanței de fond, din 20.10.2025 până la 17.12.2025;
în Curtea de Apel Centru, din 18.02.2026 până la 12.10.2026.
Procedura de notificare a părților a fost executată.

Verificând legalitatea Încheierii atacate, pe baza materialelor din dosar, în contextul motivelor invocate de recurent, Colegiul penal al Curții de Apel Centru,

A C O N S T A T A T :

1. La data de 17.10.2025, avocatul BOBEICĂ Vasile în interesele condamnatului TALPĂ Ion *****a înaintat în instanța de judecată o cerere prin care a solicitat constatarea intervenirii prescripției executării pedepsei penale stabilite prin decizia Curții de Apel Chișinău din 13.02.2020, prin care TALPĂ Ion a fost condamnat la 3 ani 6 luni închisoare, executarea fiind suspendată condiționat pe un termen de probațiune de 5 ani, cu încetarea executării acestei hotărâri.

În motivarea cererii, a indicat că, prin Sentință Judecătoriei Chișinău, (sediul Buiucani) din 01.11.2019, TALPĂ Ion a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunilor prevăzute de art.236 alin.(1) Cod penal și condamnat la o pedeapsa cumulată de 3 ani 6 luni închisoare. Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 13.02.2020, apelul avocatului a fost admis parțial, fiind casată sentința în partea ce ține de stabilirea pedepsei, iar inculpatul i s-a stabilit

pedeapsa de 3 ani 6 luni închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă de 5 ani, conform art.90 Cod penal. Deși hotărârea este executorie, potrivit răspunsului Inspectoratului de Poliție Râșcani, acesta nu a fost pusă în executare nici până în prezent. Întrucât au trecut mai mult de 6 ani de la data rămânerii definitive a hotărârii din 13.02.2020, fără ca pedeapsa să fie pusă în executare, iar condamnatul nu a săvârșit infracțiune nouă și nu există cauze de întrerupere a termenului, art.97 alin.(1) lit.b) Cod penal, se consideră împlinit termenul de prescripție a executării pedepsei de 6 ani în cazul infracțiunilor mai puțin grave.

2. *Prin Încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana) nr. 21ji-2349/2025 din 17 decembrie 2025,* a fost respins ca neîntemeiată cererea avocatului BOBEICĂ Vasile privind liberarea condamnatului TALPĂ Ion *****de la executarea pedepsei penale, în legătură cu expirarea termenului de prescripție a executării pedepsei penale, în temeiul art.97 alin.(1) lit.b) Cod penal.

3. *Nefiind de acord cu Încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana) nr. 21ji-2349/2025 din 17 decembrie 2025, a declarat recurs avocatul Vasile BOBEICĂ în interesele condamnatului TALPĂ Ion *****, prin care a solicitat repunerea în termen a recursului declarat și admiterea acestuia, casarea încheierii, și pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie admisă cererea privind liberarea lui TALPĂ Ion de la executarea pedepsei penale în legătură cu expirarea termenului de prescripție a executării pedepsei.*

În susținerea recursului, apărarea invocă netemeinicia încheierii contestate, arătând că instanța de fond a interpretat în mod formal și incomplet materialul probator referitor la executarea pedepsei și la intervenirea prescripției executării acesteia. Susține că, deși hotărârea definitivă datează din anii 2020/2021, până la examinarea cererii a trecut un termen mai mare de 6 ani, fără a fi demonstrată punerea efectivă în executare a pedepsei și fără a fi constatată existența unor cauze legale de întrerupere sau suspendare a termenului de prescripție.

Totodată, recurentul susține că instanța de fond a pus în sarcina apărării dovedirea unui fapt negativ, și anume inexistența actelor de executare, în condițiile în care existența unor asemenea acte urmează a fi stabilită de organele competente. În opinia sa, simpla lipsă a unor informații relevante în răspunsul Inspectoratului de Poliție nu poate constitui un temei suficient pentru respingerea cererii, iar, în lipsa unor probe privind întreruperea sau suspendarea termenului de prescripție, urmează a fi aplicate prevederile art.97 alin.(1) lit.b) Cod penal.

Prin recursul declarat, recurentul a solicitat repunerea în termenul de declarare a recursului împotriva Încheierii Judecătoriei Chișinău, (sediul Ciocana) din 17 decembrie 2025, invocând faptul că termenul legal de contestare a fost depășit din motive obiective și neimputabile acestuia. În acest sens, apărarea a menționat că, la data de 17 decembrie 2025, s-a prezentat la instanță în vederea pronunțării încheierii, însă aceasta nu ar fi fost pronunțată public la data indicată. Totodată, a susținut că copia încheierii motivate nu i-a fost comunicată într-un termen rezonabil, fiind recepționată prin intermediul serviciului poștal abia la data de 28 ianuarie 2026. În aceste condiții, recurentul a considerat că nu a avut posibilitatea efectivă de a lua cunoștință de conținutul actului judecătoresc și de a exercita în termen calea de atac, motiv pentru care a solicitat repunerea în termenul de declarare a

recursului, invocând caracterul obiectiv și neimputabil al motivelor care au determinat depășirea termenului legal.

4. ***Procedura de notificare a părților a fost executată.***

Potrivit prevederilor art.447 alin.(1) și (2) Cod de procedură penală, recursul se judecă în termen rezonabil, fără prezența părților la proces. Instanța de recurs fixează data examinării şi dispune să se comunice părților la proces despre aceasta, cu acordarea dreptului depunerii referinței.

Reprezentantul Inspectoratului de Poliție, avocatul și condamnatul au fost înștiințați legal despre data examinării recursului și despre faptul că sunt în drept să depună prin intermediul Secției monitorizare și relații publice a Curții de Apel Centru, referințe.

Părțile nu s-au folosit de dreptul acordat de a depune referință potrivit prevederilor art.447 alin.(2) Cod de procedură penală.

Astfel, ținând cont de faptul că participanții la proces au fost înștiințați despre data examinării recursului și depunerii referinței fiind astfel întreprinse toate măsurile necesare în vederea respectării prevederilor art.391 Cod de procedură penală privind citarea participanților la proces, și ținând cont de faptul că, speța deferită justiției nu reprezintă o cauză de un interes deosebit pentru jurisprudență care ar impune prezența părților nemijlocit în ședință de judecată, prin prisma dispoziției generale din art.447 alin.(1), (2) Cod de procedură penală, a procedat la examinarea cauzei fără prezența părților, dar cu acordarea dreptului participanților la proces de a depune referințe.

5. *Deliberând asupra motivelor invocate în recurs, verificând legalitatea şi temeinicia Încheierii atacate, pe baza probelor administrate şi cercetate de prima instanță, Colegiul penal al Curții de Apel Centru, ajunge la concluzia de a respinge recursul declarat de către avocatul Vasile BOBEICĂ în interesele condamnatului TALPĂ Ion *****împotriva Încheierii Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana) nr. 21ji-2349/2025 din 17 decembrie 2025, ca fiind depuse tardiv, din considerentele ce succed.*

6. În conformitate cu art.437 alin.(1) pct.4) Cod de procedură penală, (1) Pot fi atacate cu recurs: *4) alte hotărâri penale pentru care legea prevede această cale de atac.*

Conform art.448 Cod de procedură penală, (1) Judecând recursul, instanța verifică legalitatea şi temeinicia hotărârii atacate pe baza materialului din dosarul cauzei şi a oricăror documente noi prezentate în instanța de recurs.

Conform art.449 Cod de procedură penală, *judecând recursul, instanța adoptă una din următoarele decizii: respinge recursul, menținând hotărârea atacată, dacă recursul este nefondat;* ***recursul este depus peste termen****; recursul este inadmisibil; admite recursul, casând hotărârea, parțial sau integral, şi ia una din următoarele soluții: dispune achitarea persoanei sau încetarea procesului penal în cazurile prevăzute de prezentul cod, rejudecă cauza cu adoptarea unei noi hotărâri, dispune rejudecarea cauzei de către instanța de fond dacă este necesară administrarea de probe suplimentare. Adoptarea deciziei şi întocmirea acesteia se efectuează în conformitate cu prevederile art.417 şi 418, care se aplică în mod corespunzător*.

Subsecvent normei citate, instanța de recurs, în conformitate cu prevederile art.449 alin.(1) pct.1) lit.b) Cod de procedură penală, *respinge recursul ca este depus peste termen şi menține hotărârea atacată*.

7. Raportând circumstanțele de fapt constatate în cauza dedusă judecății la dispozițiile legale incidente și la exigențele jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului în materia respectării termenelor procedurale, Colegiul penal constată că recursul declarat de avocatul Vasile BOBEICĂ în interesele condamnatului TALPĂ Ion *****este tardiv, iar motivele invocate în susținerea cererii de repunere în termen nu sunt de natură să justifice depășirea termenului legal.

În primul rând, Colegiul reține că Încheierea Judecătoriei Chișinău, (sediul Ciocana), nr. 21ji-2349/2025 a fost pronunțată la data de 17 decembrie 2025, iar recursul împotriva acesteia a fost formulat la data de 12 februarie 2026 și înregistrat la instanța de judecată la 13 februarie 2026.

Potrivit art.439 alin.(1) Cod de procedură penală, *termenul de recurs împotriva hotărârilor pentru care legea nu prevede calea de atac a apelului este de 15 zile de la data pronunțării hotărârii*. Totodată, alin.(2) al aceluiași articol stabilește că *data de la care curge termenul recursului, repunerea în termen, declararea peste termen a recursului și retragerea recursului se reglementează de prevederile art.402–407 Cod de procedură penală, care se aplică în mod corespunzător*.

Prin urmare, legiuitorul a instituit în mod expres un termen procesual determinat pentru exercitarea căii de atac, iar respectarea acestuia constituie o condiție pentru exercitarea valabilă a dreptului de recurs. Conform art.230 alin.(2) Cod de procedură penală, *nerespectarea termenului stabilit pentru exercitarea unui drept procesual atrage pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen.*

În speță, termenul de 15 zile a început să curgă de la pronunțarea încheierii din 17 decembrie 2025. Or, recursul a fost declarat abia la 12 februarie 2026, cu mult după expirarea termenului prevăzut de lege. Așadar, tardivitatea căii de atac este obiectiv constatabilă și nu comportă o apreciere discreționară din partea instanței.

În al doilea rând, Colegiul consideră necesar să examineze în mod distinct argumentele invocate de apărare în susținerea cererii de repunere în termen, întrucât simpla constatare a depășirii termenului nu exonerează instanța de obligația de a verifica dacă întârzierea a fost determinată de circumstanțe obiective și neimputabile recurentului.

Or, examinând materialele cauzei, Colegiul constată că la ședința de judecată din 27 noiembrie 2025 avocatul Vasile BOBEICĂ a fost prezent în calitate de apărător al condamnatului TALPĂ Ion *****și a fost informat nemijlocit despre faptul că soluția urma să fie pronunțată la data de 17 decembrie 2025, ora 15:05.

Această împrejurare este confirmată de procesul-verbal al ședinței de judecată și prezintă o importanță determinantă pentru aprecierea motivelor invocate în cererea de repunere în termen. Prin urmare, apărarea nu se afla într-o situație în care data pronunțării îi era necunoscută sau în care ar fi fost lipsită de posibilitatea obiectivă de a afla când urma să fie pronunțată soluția. Dimpotrivă, avocatul cunoștea în mod direct și anticipat data, ora și locul pronunțării. Prin urmare, după data de 17 decembrie 2025, îi revenea obligația de a manifesta diligența procesuală necesară pentru a verifica soluția adoptată de instanța de fond

și, în cazul în care aceasta era nefavorabilă clientului său, de a întreprinde în timp util măsurile necesare pentru exercitarea căii de atac.

Colegiul constată, de asemenea, că, potrivit datelor din Programul Integrat de Gestionare a Dosarelor, ședința de pronunțare stabilită pentru data de 17 decembrie 2025 a avut loc, iar încheierea a fost plasată în sistemul informațional al instanțelor. Ulterior, la data de 18 decembrie 2025, actul judecătoresc a fost publicat pe portalul instanțelor de judecată și a devenit accesibil publicului.

În aceste circumstanțe, susținerea apărării potrivit căreia imposibilitatea de a declara recursul în termen ar fi fost determinată de faptul că copia încheierii motivate a fost recepționată prin intermediul serviciului poștal abia la 28 ianuarie 2026 nu poate fi reținută ca motiv întemeiat pentru repunerea în termen.

Colegiul nu contestă faptul că primirea unei copii a hotărârii reprezintă o garanție importantă pentru exercitarea efectivă a dreptului la apărare. Totuși, în prezenta cauză, problema nu poate fi analizată în abstract, prin raportare exclusivă la data recepționării copiei motivate, ci trebuie apreciată în raport cu conduita concretă a apărării și cu informațiile de care aceasta dispunea. Or, avocatul nu a aflat întâmplător despre existența încheierii și nici nu a fost pus în situația de a descoperi ulterior că o hotărâre fusese adoptată fără ca acesta să cunoască data pronunțării. Dimpotrivă, acesta a fost prezent la ședința din 27 noiembrie 2025 și a cunoscut în mod expres data și ora la care urma să fie pronunțată soluția.

Prin urmare, situația de fapt diferă esențial de ipoteza în care partea nu a fost informată despre adoptarea hotărârii sau despre posibilitatea exercitării căii de atac. În speță, apărarea dispunea de informația necesară pentru a urmări cauza și pentru a verifica rezultatul acesteia într-un interval suficient de timp.

În acest context, Colegiul consideră că recepționarea ulterioară a copiei motivate a Încheierii nu poate avea ca efect deplasarea momentului de la care începe să curgă termenul legal de recurs, în condițiile în care legea leagă expres începutul termenului de data pronunțării, iar apărarea cunoștea anticipat această dată. A admite contrariul ar însemna ca momentul de la care începe să curgă un termen procedural legal să depindă exclusiv de momentul în care partea, deși cunoscând data pronunțării și având posibilitatea de a afla soluția, decide să intre efectiv în posesia copiei actului judecătoresc. O asemenea interpretare ar lipsi de efect util norma care stabilește în mod expres termenul de 15 zile și ar permite prelungirea acestuia printr-o conduită pasivă a participantului la proces.

8. În această privință, Colegiul reține că regulile privind termenele procedurale urmăresc nu doar disciplinarea conduitei participanților la proces, ci și realizarea principiilor securității juridice, stabilității hotărârilor judecătorești și bunei administrări a justiției. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în mod constant că regulile privind termenele pentru exercitarea căilor de atac urmăresc un scop legitim, respectiv buna administrare a justiției și respectarea principiului securității juridice, iar participanții la proces trebuie să se aștepte ca aceste reguli să fie aplicate. Totodată, aplicarea lor nu trebuie să fie arbitrară sau excesiv de formalistă.

În cauza *Pérez de Rada Cavanilles c. Spaniei*, Curtea Europeană a subliniat că regulile procedurale referitoare la termene urmăresc asigurarea unei bune administrări a justiției și, în special, a securității juridice, însă aplicarea lor trebuie să păstreze un raport rezonabil de

proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul urmărit. Prin urmare, sancționarea tardivității este compatibilă cu art.6 § 1 din Convenție atunci când regula procedurală este previzibilă, aplicată în mod rezonabil și nu privează persoana de însăși substanța dreptului de acces la instanță.

În același sens, în jurisprudența sa, Curtea Europeană a acordat importanță conduitei procesuale a persoanei și obligației acesteia de a manifesta diligență în apărarea propriilor interese. În cauza *Ponomaryov c. Ucrainei*, Curtea a examinat problema nerespectării termenului de apel și a subliniat necesitatea ca participanții la procedură să manifeste diligența necesară pentru a urmări desfășurarea procedurii și pentru a-și exercita drepturile procesuale în termenele prevăzute de lege.

Aceste principii sunt cu atât mai relevante în prezenta cauză, în care recurentul este reprezentat de un avocat, adică de un profesionist al dreptului, care cunoștea sau trebuia să cunoască regulile aplicabile exercitării căii de atac și consecințele nerespectării termenului legal.

Colegiul nu poate considera drept motiv obiectiv și insurmontabil simpla împrejurare că avocatul a așteptat primirea prin poștă a copiei motivate a încheierii, în condițiile în care acesta cunoștea data pronunțării și putea să se informeze cu privire la soluția adoptată de prima instanță. Or, obligația de diligență procesuală nu poate fi redusă la așteptarea pasivă a comunicării actului judecătoresc, atunci când partea sau reprezentantul acesteia dispune deja de informații suficiente privind momentul în care urmează să fie pronunțată soluția și are la dispoziție mijloace accesibile pentru a verifica rezultatul procedurii.

Mai mult, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut în mod repetat că dreptul de acces la instanță nu este unul absolut și poate fi supus unor condiții de admisibilitate, inclusiv unor termene procedurale. Aceste restricții sunt compatibile cu art.6 § 1 atunci când urmăresc un scop legitim și există un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul urmărit.

În același timp, jurisprudența Curții Europene în cauzele împotriva Republicii Moldova confirmă importanța respectării termenelor procedurale din perspectiva securității juridice. În cauze precum *Roșca c. Moldovei*, *Carpov c. Moldovei* și alte cauze referitoare la admiterea unor căi de atac tardive, Curtea a sancționat situațiile în care instanțele au ignorat efectul termenelor legale și au repus în discuție hotărâri devenite definitive, afectând astfel principiul securității juridice.

Deși aceste cauze privesc, în principal, situații în care instanțele au admis căi de atac declarate peste termen, principiul care rezultă este relevant și pentru prezenta cauză: *termenele procedurale nu pot fi tratate ca simple formalități lipsite de consecințe juridice, întrucât acestea servesc inclusiv stabilității și previzibilității procedurilor judiciare*.

În cauza de față, aplicarea termenului legal nu reprezintă un formalism excesiv și nici o restrângere disproporționată a accesului la instanță. Dimpotrivă, recurentul a beneficiat de un termen prevăzut expres de lege, a fost reprezentat de avocat, avocatul a fost prezent la ședința în care a fost stabilită data pronunțării și a avut posibilitatea efectivă de a verifica soluția instanței. Ceea ce a determinat depășirea termenului nu a fost existența unui obstacol obiectiv, ci lipsa unei conduite procesuale suficient de diligente.

9. Prin urmare, sancțiunea procedurală aplicată nu este rezultatul unui formalism excesiv, ci consecința directă a nerespectării unei condiții procedurale clare și previzibile, a cărei existență și durată erau cunoscute apărării.

Colegiul reține, de asemenea, că simpla invocare a recepționării copiei încheierii la data de 28 ianuarie 2026 nu este suficientă pentru a demonstra existența unui motiv întemeiat de repunere în termen. Partea care solicită repunerea în termen trebuie să demonstreze existența unei împrejurări reale, obiective și independente de voința sa, care să fi făcut imposibilă exercitarea dreptului procesual în termenul stabilit de lege. Or, în prezenta cauză, o asemenea împrejurare nu a fost demonstrată.

Mai mult, între data pronunțării încheierii, 17 decembrie 2025, și data recepționării copiei motivate, 28 ianuarie 2026, apărarea nu a demonstrat că ar fi întreprins demersuri concrete și prompte pentru a obține informații despre soluția pronunțată ori pentru a solicita eliberarea copiei actului judecătoresc. Prin urmare, nu poate fi identificată o cauză obiectivă care să fi făcut imposibilă exercitarea căii de atac în termen.

Colegiul consideră esențială și distincția dintre existența unui impediment obiectiv și simpla dificultate sau întârziere în obținerea unui document. Repunerea în termen nu este concepută ca un mecanism destinat reparării oricărei neglijențe procesuale, ci ca o excepție menită să înlăture consecințele unei omisiuni determinate de circumstanțe independente de voința participantului la proces.

În speță, nu există date care să demonstreze că avocatul s-ar fi aflat într-o imposibilitate obiectivă de a afla soluția sau de a exercita calea de atac. Dimpotrivă, materialele cauzei demonstrează că acesta cunoștea data pronunțării, iar soluția a fost pronunțată și ulterior făcută accesibilă prin sistemul informațional al instanțelor.

În consecință, Colegiul apreciază că motivele invocate în cererea de repunere în termen reprezintă, în esență, circumstanțe care țin de organizarea și diligența procesuală a apărării și nu pot fi calificate drept motive întemeiate, obiective și neimputabile recurentului.

O concluzie contrară ar permite ca nerespectarea termenului legal să fie justificată prin simpla invocare a neprimirii copiei actului judecătoresc, chiar și în situația în care avocatul cunoștea anticipat data pronunțării și avea posibilitatea efectivă de a afla rezultatul procedurii. O asemenea interpretare ar afecta caracterul previzibil al normelor procedurale și ar crea o incertitudine nejustificată cu privire la momentul la care hotărârile judecătorești dobândesc stabilitate procedurală.

Totodată, Colegiul nu poate ignora faptul că recursul a fost declarat la 12 februarie 2026, adică la aproape două luni de la pronunțarea încheierii și cu mult peste termenul legal de 15 zile. Intervalul respectiv depășește în mod evident o simplă întârziere nesemnificativă și impunea apărării o justificare concretă, serioasă și probată a imposibilității de a exercita calea de atac.

În acest context, principiul proporționalității nu impune repunerea automată în termen ori de câte ori partea invocă recepționarea tardivă a copiei hotărârii. Dimpotrivă, instanța trebuie să realizeze un echilibru între dreptul individual de acces la instanță și necesitatea respectării regulilor procedurale, a securității juridice și a bunei administrări a justiției. Or, în prezenta cauză, acest echilibru este respectat: recurentului nu i-a fost refuzat accesul la o cale de atac în mod arbitrar, ci i s-a aplicat o regulă procedurală clară, cunoscută și previzibilă, iar

depășirea termenului a fost determinată de lipsa diligenței procesuale necesare, nu de un impediment obiectiv.

10. Prin urmare, Colegiul constată că nu sunt întrunite condițiile pentru repunerea în termenul de declarare a recursului. Întrucât calea de atac a fost declarată după expirarea termenului legal, iar motivele invocate nu justifică repunerea în termen, instanța de recurs este în imposibilitate juridică de a proceda la examinarea motivelor ce vizează legalitatea și temeinicia încheierii atacate.

În acest sens, art.449 alin.(1) pct.1) lit.b) Cod de procedură penală stabilește expres că instanța de recurs respinge recursul atunci când acesta este depus peste termen. A admite spre examinare fondul unui recurs declarat tardiv, în lipsa unor motive întemeiate pentru repunerea în termen, ar echivala cu înlăturarea efectului juridic al termenului stabilit de legiuitor și ar crea o incertitudine inadmisibilă asupra caracterului definitiv și stabil al hotărârilor judecătorești.

Prin urmare, raportând circumstanțele cauzei la dispozițiile art.230 alin.(2), art.439 și art.449 alin.(1) pct.1) lit.b) Cod de procedură penală, precum și la principiile desprinse din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului privind accesul la instanță, diligența procesuală, proporționalitatea restricțiilor procedurale și securitatea juridică, Colegiul penal ajunge la concluzia că recursul declarat de avocatul Vasile BOBEICĂ în interesele condamnatului TALPĂ Ion *****împotriva Încheierii Judecătoriei Chișinău, (sediul Ciocana), nr. 21ji-2349/2025 din 17 decembrie 2025, este tardiv, iar cererea de repunere în termen este neîntemeiată.

În consecință, recursul urmează a fi respins ca fiind depus peste termen, fără examinarea în fond a argumentelor referitoare la prescripția executării pedepsei penale, iar Încheierea Judecătoriei Chișinău, (sediul Ciocana), nr. 21ji-2349/2025 din 17 decembrie 2025 urmează a fi menținută.

11. Conducându-se de prevederile art.art.447, 448, art.449 alin.(1) pct.1) lit.b), art.469-471 Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții de Apel Centru, -

D E C I D E :

Se respinge cererea de repunere în termen a recursului formulată de avocatul *****BOBEICĂ în interesele condamnatului TALPĂ Ion *****.

Se respinge ca tardiv recursul declarat de avocatul Vasile BOBEICĂ în interesele condamnatului TALPĂ Ion *****împotriva Încheierii Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana) nr. 21ji-2349/2025 din 17 decembrie 2025, şi se menține fără modificări Încheierea atacată.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței,
Judecătorul **Eugeniu BEȘELEA**

Judecătorii **Andrei CAZACICOV**

Vitalie BUDECI